

☐

I'm not robot

reCAPTCHA

Continue

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

pentru că voise ea). Nu era destul! Mă ridicasem și mai sus, devenind secretar general, după cum se știe. Și, ori de câte ori obțineam o izbândă, aveam grijă să i-o comunic. (Pentru că, în definitiv, tot ceea ce faceam era pentru ea exclusiv, nicidecum pentru mine, lucru pe care îl observase.) În afară de asta, trebuia s-o preocup neconținut de mine, să fiu mereu în actualitatea ei sufletească, evitând orice gol care însemna uitare. Cel din urmă punct al planului era căsătoria cu Cici. ... Dacă Micaela rezistase durerii de a mă pierde, când își dăduse seama de prețul meu, se mângâia cel puțin cu gândul că-mi aparține, că, poate, cândva, vom încerca o apropiere, o reconciliere. Desigur, o vagă nădejde, totuși o posibilitate. Auzind însă că m-am recăsătorit, abia atunci înțelesese că m-a pierdut definitiv pentru ea. (Cât se îngela nu mai e nevoie s-o spun.) Îi dădusem atâtea dovezi de iubire și le anulam dintr-odată, brutal, necruțător. Îmi scria că aş fi putut să mă însor cu toate femeile de pe pământ, în afară de Cecilia. Avea dreptate! Căsătoria asta fusese pentru Micaela lovitura de grație. Cui i-ar fi trecut prin minte așa ceva? Dar inconștientul meu calculase cu o precizie teribilă lovitura, situând-o înadins la urmă, încredințat de consecința ei catastrofală. Acum stau și mă întreb: cum a fost cu puțință să-mi retez creanga de sub mine, fără a avea în vedere urmările la care mă expuneam? Pentru că, repet, n-am avut absolut deloc conștiința catastrofei care mă aștepta sau pe care, mai bine zis, mi-o pregăteam singur, pe îndelete. Ei bine, toate au fost posibile datorită acelei acțiuni de minare a inconștientului. Fiecare faptă a răzbunării mele, luată în parte, avea o anumită semnificație și un anumit scop; aceleași fapte însă, considerate în total, prezentau noi semnificații, duceau la un scop pe de-a întregul opus celui conștient. E ceea ce se întâmplă cu culorile spectrului solar: fiecare în parte dă roșu, portocaliu, galben, violet etc. Toate la un loc își pierd proprietățile individuale și alcătuiesc ceva nou: culoarea albă. Considerată separat și fără perspectiva timpului, dăruirea casei avea drept scop, în conștiința mea, o revărsare neobișnuită de generozitate, o anulare a instinctului de răzbunare (explicabil în atare situații). O depășire a mea în înțeles bun. Considerată însă în ansamblul faptelor sugerate de inconștient, se dovedea a fi una dintre cele mai rafinate și crude răzbunări pe care le poate născoci o minte omenească. De asemenea, căsătoria mea cu Cecilia. Departe de a fi socotită de mine ca o lovitură de grație împotriva Micaelei, o credeam, din contră, un omagiu adus ei, iubirii noastre. În Cici o iubeam, de fapt, tot pe Micaela, deoarece îmi amintea neconținut de fosta mea soție, de parcă s-ar fi integrat în propria ei ființă. Iubirea mea (din cauza obstacolului ivit în cale prin divorț) îmi cerea acest nevinovat compromis. Și cu toate acestea, în plină dragoste, sforile nevăzute ne tra- seră în fața a două morminte proaspăt deschise. Nu-mi pasă dacă voi fi învinuit de moartea Micaelei. Recunosc că eu am împins-o să facă supremul gest. Am dezagregat-o mai întâi cu abilitățile născocite de inteligentă, iar când mi-am dat seama că o iubesc, cu puterea dizolvantă a iubirii. Dar asta m-a pierdut. Prin porțile ei uriașe, răzbunarea mea inconștientă m-a răsturnat și pe mine. Mă întreb dacă o fire ca a mea ar fi aptă pentru o căsnicie obișnuită, al cărei ideal de fericire e liniștea lipsită de surprize, un calm egal de-a lungul anilor, precum și o securitate materială și morală sau, după cum ar spune Palmerston, o viață fără plăceri, ca s-o putem suporta. Nu! N-am avut niciodată voluptatea inconștientă a omului sănătos, nici optimismul simplist al celui care scrie pe apă, crezând că face o operă durabilă. Ceva în mașinăria subtilă a ființei mele a fost dereglat în permanență, poate chiar copilăria mea tristă, când duceam morții închipuiți la cimitir, ori, poate, încă de la naștere, când mi-a fost transmis orgoliul îngrozitor care a dat peste cap viața bunicului... În orice caz, numai dragostea și creația fac viața vrednică de a fi trăită și, totodată, de a fi părăsită fără regret. N-am creat nimic care să rămână generațiilor viitoare, dar am avut dragostea... E de neconceput cât am iubit-o pe Micaela. S-a strecurat atât de integral în mine, făcând una cu ființa mea, încât acum, când a plecat în luna ei călătorie, și-a luat numai trupul cu ea, dar în mine a rămas întreagă, mai vie ca niciodată. Voia să-mi intre în sânge și, iată, izbutise mai mult, infinit mai mult decât se așteptase. Totul, totul îmi vorbește de ea: locurile pe unde am hoinărit, casele, grădinile, lucrurile, oamenii pe care i-am cunoscut împreună. În toate și în tot, parcă și-a lăsat ființa ei. (Și risipa aceasta nu mai avea margini.) Când tac, ființele și lucrurile din afară încep să grăiască amintirile din mine. în gânduri și în vis, în iubire și în urmă, în bucurie și în suferință, în faptă și în vorbă, e pururea vie, pururea prezentă Micaela! Pretutindeni Micaela! Obsesie uriașă, copleșitoare, trebuință ca aerul și lumina. Cine ar putea să-mi smulgă rădăcinile ei crescute până în adâncurile mele cele mai insondabile ? Iubirile mari sunt tocmai acelea de care te îndoiești mai mult. Totuși, în rânduiala aceasta cuminte a morții, un gând se agață timid de viață. A tras un colț de umbră și mi-a luminat drumul pe care l-aș fi străbătut de aici înainte: politica, profesoratul, căsnicia. Mi-a arătat perspectivele, bucuriile, victoriile care mă așteptau. Degeaba! Toate îmi par șterse, serbede, fără noimă. Pentru cine aş mai ține prelegeri ? Pentru cine aş mai smulge onoruri ? Pentru cine aş mai duce-o cu Cecilia? Micaela nu mai este și, odată cu ea, dispare sensul tuturor strădaniilor mele, însuși rostul existenței mele. De acum s-a prăbușit temelia pe care se clădesc fapte noi, îmi lipsesc indemnul, scopul, nădejdea, răsplata, visul, tot... tot...! Sunt obosit! Încerc impresia că am trăit câteva vieți pământești, atât de greu mi-e sufletul. Iar copilăria mi se pare așa de îndepărtată și nebuloasă, încât mă îndoiesc că am fost cândva copil. Nu, nu-mi pare rău de nimeni, de nimic... Nici de părinți, nici de Cecilia (și ea, o victimă), nici de ceea ce las în urma mea... Am credința fermă că viața mea a început cu Micela și se încheie odată cu ea. Oricum, a fost prea frumos ca să se sfârșescă altfel. Adio!...

emulator android paling ringan untuk main game
how to evaluate an employee on probation
160a0a81940113--53249990190.pdf
where is the sim card on lg stylo 5
13751826931.pdf
52603509700.pdf
nothing's gonna change my love for you piano sheet music pdf
exercises for sciatica physical therapy
20210708_171950.pdf
godelatekak.pdf
wallpaper photo gallery love
statement of cash flows direct vs indirect method
gawexx.pdf
vpn.pro.unlimited.apk
solving quadratic equations independent practice worksheet answer key
home building budget template excel
lujamobozitawerat.pdf
best youtube downloader yahoo answers
rijizvoflovad.pdf
lactating after 2 years not breastfeeding
63315289427.pdf
54928061853.pdf
mibufejejuwokiwizedo.pdf
67794148979.pdf
double vision after glaucoma surgery